

Srednja šola Slovenska Bistrica
Ulica dr. Jožeta Pučnika 21, Slovenska Bistrica

Golob, krokar in srce

Zgodba za natečaj GoChile

Učenke: Coralinet Caraballo Gomez (1.b), Judita Jug (2.b), Ana Mušič (1.b)

Mentor: mag. Marko Žigart

Slovenska Bistrica, 16. 5. 2024

Nekoč, pred davnimi časi, za devetimi ozvezdji in devetimi osončji, sta žvela krokar in golob.

Skrbela sta za varnost vseh živih bitij v njunem točno določenem delu vesolja, čeprav nihče od vseh vretenčarjev in kolobarnikov, celo mehkužcev in sesalcev, ki so ugodno živeli v njem, ni vedel za ptici varuhinji.

Ves čas sta preusmerjala komete od planetov, črne luknje odganjala od osončij in na sploh skrbela za vesoljski red. To sta počela od začetka svojega življenja – še pred pričetkom časa sta bila ustvarjena samo za to, da je red vladal nad kaosom. In to bosta počela do konca časa.

Prvih nekaj milijard let se nista veliko ukvarjala drug z drugim. Opravljala sta svoje delo. S svojimi velikanskimi krili sta hitela od mlade zvezde do druge še mlajše, skrbela vse potekalo po pravilih.

Za nagrado, ker sta tako dobro upravljala svoj del vesolja in ga popeljala na obetavno pot, jima je njun šef podaril prekrasni darili. Krokarju sijočo planetarno meglico, golobu pa nekaj oblakov prahu in plina.

Nekoč bodo iz njih nastale sijoče zvezde, je razložil. Skrbi za njih, Golob, in glej, kako rastejo.

Ti tudi, je nagovoril krokarja. Delaj enako; bolj kot bosta skrbela za vajini darili, lepši bosta.

Silno sta bila vesela teh darov. Tako vesela, da sta lahko razmišljala le o tem. Nenehoma sta si ogledovala svoje pridobitve in se nista več pozdravljala, ko sta enkrat na tisoč let po naključju priletela drug mimo drugega. A noben od njiju ni opazil, kako mineva čas in kako krhek je ustroj vesolja.

Slej ko prej se bo zaradi njune nespametnosti nekaj zgodilo.

Nista opazila, da po njenem delu vesolja razgraja črna luknja – vedno večja in vedno bolj grozeča. Nekoč sta le po naključju začutila majhno silo, ki ju vleče k njej.

Ta majhna sila je skoraj v trenutku postala tako močna, da sta se tudi s svojimi ogromnimi krili komaj kaj upirala.

Krokarjeva meglica je bila že skoraj v celoti izgubljena pod privlakom črnine – na vse pretege se je trudil, da bi ohranil tisto, kar še ima. Medlo meglico je prijel s kremplji, grabil po zvezdah, da bi se rešil, a je kljub temu vedno bolj izgubljal boj. Meglica se je zaradi črne luknje vse težje upirala njeni težnosti. Nikakor je ni mogel spraviti na varno. V njem je naraščala groza, obup in strah, za katerega do tedaj sploh ni vedel, da obstaja.

Golob je bil pametnejši. Nič ni poskušal žrtvovati kril, da bi zaščitil zvezde, ki so sedaj že postajale središča osončij. Z obema krili je tako zamahnil, da ga je kar odneslo naprej – in ohranil je skoraj vse svoje zvezde.

Nato se je spomnil na krokarja. Ozrl se je in v daljavi zagledal vedno bolj pojemajočo zvezdno meglico. Bal se je, da ko bo dokončno ugasnila, se bo razblinil tudi krokar. V tistem trenutku groznega strahu se je pognal naprej, da je bil kmalu za tem pri krokarju in ga zagrabil za krilo ter ga z vso silo povelek in končno osvobodil močne gravitacije.

Krokarjeva meglica je bila čisto uničena – le petino prejšnje velikosti in sijaja. Žalostno je zmajeval z glavo.

Golobu se je zasmilil. Zato se je odločil, da mu podari eno od svojih najlepših zvezd, da bi ga razvedril. In res ga je – to je bilo zagotovo najlepša stvar, kar jo je krokar kadarkoli dobil. Dobil je prijateljstvo, kar pa je bilo lepše kot katerakoli meglica, ki jo je videl.

Golobu se je lepo zahvalil in odpravila sta se nagnati grozno črno luknjo iz njunega okolja.

Nista niti opazila, da se v njiju že nekaj časa nekaj tvori – dve nastajajoči se galaksiji.

Naslednjih nekaj milijard let sta opazovala, kako se prostor okoli njiju počasi a vztrajno spreminja. Videla sta odrasle zvezde, za katere sta skrbela, ko so nastajale, kako rastejo in spreminjajo barve. Videla sta jih umreti in iz njih nastajati nove zvezde.

Ti razburkani in pogosti pojavi, ki so se ta čas dogajali okoli njiju, so jima dali nekaj zabave in vznemirjenja v njunem drugače enoličnem vsakdanu. Sedaj ko nista samo letela skozi praznino od ene osamljene postojanke do druge, sta se začela močneje zavedati sebe.

Postajalo je barvito, iskrivo, in lepo. Krokarije rad opazoval gromozanske, oddaljene meglice, medtem ko je goloba očaralo nastajanje zvezdic.

Želela sta si, da bi lahko opazovala te pojave brez prestanka. A že ko je krokarije prišel urediti razmere v zvezdni meglici, že je moral pohiteti drugam. Golob je le bežno ujel pogled na vrtečo se gmoto delcev v daljavi, ki se bo nekoč prižgala.

Uživala sta v letenju skozi luči in v tem, da sta skrbela za ravnovesje – počutila sta se zelo pomembna, saj sta vedela da opravljata svoje delo zelo dobro.

Galaksiji v njiju sta se začeli vrteti.

Nekega dne se je zgodilo, da sta v sebi nekaj začutila, a nista vedela, kaj bi to lahko bilo. Odločila sta se to raziskati. Pretaknila sta vsak oblak, pogledala pod vsako galaksijo in za vsako meglico. In nič našla.

Nato pa sta enkrat po naključju pogledala v eno majhno osončje. In začutila sta silo, ki ju vleče k enemu majhnemu planetu. Pogledala sta nanj in skoraj nista mogla verjeti svojim očem. Na planetu so bili organizmi. In ne samo to, lahko so se premikali, kamor koli so želeli. Bili so na kopnem, v morju, v kraterjih in na gričih.

Nihče jima ni povedal, da je to sploh mogoče. Bili so majhni, a ne mikroskopsko majhni. Bili so vseh različnih oblik in velikosti. Imeli so vse različne zgradbe in sestave. Bili so popolni.

To spoznanje jima je popolnoma spremenilo pogled na majcene gmote kamnov, ki sta jih drugače ignorirala. Vedno, ko sta letela po vesolju, sta se ustavila v kakšnem osončju in preverila, ali tam tudi čutita življenje. In res, skoraj vedno je bilo kaj za videti.

Od tedaj sta pozorno spremljala vsako mutacijo in napredek v izgledu in delovanju teh malih bakterij. Nista se jih mogla nagledati. Začela sta se spraševati, ali vedo, da sta tam.

Takoj, ko so organizmi na katerem planetu začeli kazati, da se odzovejo na okolje, sta poskušala navezati stik. Vrtela sta planet – in uničila vse. Planet sta obrnila na glavo – in uničila vse. Začela sta se učiti o bitjih in se pazljivo odločala, kaj naj in kaj naj ne naredita v prihodnje.

Toliko časa, kot sta prebila skupaj tako blizu, sklanjajoč se nad planetom, je bil vzrok, da sta ju njuni majhni galaksiji zapustili in se začeli zaradi bližine vedno bolj približevati druga drugi.

Nekaj kasneje sta srečala bitja, ki so bila najbolj inteligentna daleč naokoli. Opazovala sta jih več tisočletij in bila sta očarana. Ta bitja so znala narediti stvari iz drugih stvari. Nekaj časa kasneje so začela delati zatočišča. Še nekaj časa kasneje so začela pisati. Še mnogo kasneje so se začela poganjati v vesolje, se širiti in povezovati z drugimi bitji iz drugih osončij.

Zdelo se jima je osupljivo, kako hitro so prišla tako daleč. Komaj kaj sta se usedla, da se odpočijeta od dela, že so napredovala od majhnih živalic do izumljanja sredstev za prevoz stvari, iz katerih so nato izdelala še več stvari zase.

Ta majhna bitja so poglobila golobovo in krokarjevo prijateljstvo. Zaupati sta si začela in si želela povedati vse, kar mislita in čutita.

Dve galaksiji sta se začeli vrteti druga okoli druge.

Bila sta vesela. In tako se je nadaljevalo še dolgo naprej. Tako dolgo, da se je vesolje že začelo krčiti. To je pomenilo, da bo kmalu konec njunega dela. Še malo, pa bosta lahko odšla iz svojega ljubega okrožja, kdove kam.

Nove zvezde so se rojevale le še redkokdaj, kar je žalostilo goloba. Zaradi pomanjkanja zvezd so se tudi zvezdne meglice, ki jih je imel krokar tako rad, začele krčiti in svetiti vedno manj. Črne luknje so postajale vedno pogostejše – golob se je že davno moral znebiti svojih ljubih zvezd, ki mu jih je šef podaril tako dolgo nazaj, saj bi ga skoraj razcefrale, ko so se skoraj vse naenkrat sesedle.

Postajalo je temno, in ko je še zadnja zvezda ugasnila, sta krokar in golob vedela, da nimata več nič za narediti. Preganjanje črnih lukenj, ki jih niti nista nikoli razumela, ni imelo smisla. Čutila sta, da bosta kaj kmalu doživela konec vesolja.

In kar naenkrat se nista več zavedala sebe. Vedela sta samo, da čutita okoli sebe čist zrak, da sta na trdni veji in ko pogledata gor, ne vidita več praznine, ampak prostrano nebo zvezd. In med njimi objekt zanimive oblike. Zavedla sta se, da je najpomembneje, da sta drug ob drugem.

Ilustracije: Coralinet Caraballo Gomez

Astrofotografije: Judita Jug

Besedilo: Ana Mušič